

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

**Pogorârea Duhului Sfânt
(Cincizecimea sau Rusaliile)**

Icoana Sfintei Treimi

Să privim icoana zugrăvită de Sfântul Andrei Rubliov, la începutul secolului al XV-lea pentru că această icoană corespunde cel mai bine învățaturii Bisericii despre Sfânta Treime. Această imagine, întemeiată pe un eveniment istoric concret (arătarea lui Dumnezeu la stejarul din Mamvri lui Avraam, Facerea cap. 18), înfățișează prima arătare a lui Dumnezeu omului, însemnând astfel începutul făgăduinței Mântuirii, sărbătoarea Cincizecimii fiind împlinirea Revelației finale a tainei Sfintei Treimi.

În fundalul icoanei se observă **cortul lui Avraam**, înfățișat asemenea unui Palat sau unui Templu, și **Stejarul de la Mamvri**, amintind de Pomul Vieții.

Cei trei îngeri revelează viața interioară a dumnezeirii. Fiecare înger poartă un **sceptru vertical**, însemnul aceleiași puteri împărătești pentru fiecare. Cele trei persoane dumnezeiești sunt în conversație și exprimă dragostea treimică. **Gesturile mâinilor** lor sunt îndreptate către potirul euharistiei cu **Mielul de jertfă**. Acest Miel simbolizează jertfa de bunăvoie a Fiului lui Dumnezeu și unește gesturile îngerilor, pentru a arată unitatea de voință și de acțiune a Preasfintei Treimi care face un legământ cu Avraam.

În partea superioară a mesei întâlnim formă geometrică dreptunghiulară: cele patru colțuri fac trimitere la **cele patru Evanghelii** și la propovăduirea acestora în întreaga lume.

Un cerc perfect este realizat de conturul celor trei persoane dumnezeiești, centrul cercului fiind mâna aflată în mijloc. **Cercul** este semnul veșniciei dumnezeiești.

Dim icoană pornește o chemare puternică: „**Fiți una, așa cum Eu și Tatăl una suntem**”. Toți oamenii sunt chemați să se adune în jurul unuia și aceluiasi potir, să se înalte până la inima dumnezeiască și să ia parte la ospățul mesianic.

Sursa: crestinortodox.ro

Smerita cugetare

Locașul Duhului Sfânt este pacea. Dacă vreau să capăt pe Duhul Sfânt, prima oară trebuie să capăt pe aproapele. Și pe măsura cum l-am câștigat pe aproapele, pe acea măsură Hristos Se lasă descoperit.

PĂRINTELE PROCLU

Viața Bisericii

Ziua Sfântului Duh

Mitropolitul Antonie de Suroj | marturieathonita.ro

Astăzi îl prăznuim pe Sfântul Duh. Dar ce cunoaștem despre El? În Duminica Cincizecimii, am auzit minunate rugăciuni, dar să ne gândim la numele care l-a fost dat în Evanghelie, nume care în unele limbi a fost tradus „Mângâietorul”, iar în altele „Mijlocitorul”.

Cu adevărat El este singurul Mângâietor, Care ne mângâie în această despărțire a noastră de Hristos, El ne mângâie pe noi care suntem ca niște orfani, care suntem nerăbdători a ne afla cu Dumnezeu, cu Mântuitorul nostru, și care știm că atâta vreme cât suntem legați cu trupul – așa cum spune Sfântul Apostol Pavel -, suntem depărtați de El. Dar pentru a simți ce este pentru noi mângâierea și Mângâietorul, trebuie mai întâi să conștientizăm că trăim despărțiți de El. Și aceasta este prima întrebare pe care trebuie să ne-o punem: Am conștientizat aceasta sau trăim simțământul fals că trăim după Dumnezeu și că Dumnezeu trăiește în noi, și că nimic mai mult nu ne mai trebuie?

Dar fiindcă este Mângâietorul, El ne dă putere, putere să trăim în ciuda despărțirii noastre, putere să răbdăm și să devenim slujitorii Celui Bun, căci prin noi se împlinesc poruncile lui Dumnezeu, ale Singurului Care poate da în sufletul nostru tărie și vigoare, voință și putere de a acționa. Iar aceasta numai dacă ne vom întoarce spre El și-l vom spune: „Vino! Vino și Te sălășluiește întru noi! Vino și ne albește sufletul!” [...]

În sfârșit, El este Cel care ne dă, încă de

acum, bucuria ca să cunoaștem cât de aproape suntem de Dumnezeu, deși se pare că este foarte mare distanța ce ne desparte de El, și Care, cu suspine negrăite, strigă către Dumnezeu din adâncul existenței noastre; este Sigurul Care mărturisește că suntem fiii Părintelui, deoarece suntem poporul lui Dumnezeu, frații și surorile Lui, potrivit cuvintelor Lui. El este Cel care aduce în viața noastră bucuria, minunea, buna cuviință și responsabilitatea.

Dacă ne aducem aminte de lumea noastră, care într-o asemenea măsură este aliat al lui Dumnezeu, Duhul este deja începutul vieții veșnice. Prezența Sa constituie un fapt de o însemnătate hotărâtoare. El este Acela care Se lovește, așa cum marea lovește stâncile, Care doboară tot ceea ce-l stă înaintea; El este bucuria vieții veșnice, Care bate la ușa sufletului nostru, Care cu „sila” vrea să fie partaș la viața noastră, Care ne amintește de Dumnezeu, Părintele nostru, de Mântuitorul nostru Hristos și de vrednicia pe care o avem înaintea lui Dumnezeu, arătându-ne că toate sunt cu puțință cu puterea lui Hristos, Care ne sprijinește.

Să păstrăm în sufletul nostru cu recunoștință și responsabilitate sărbătoarea de astăzi și, poate, Duhul lui Dumnezeu, Care S-a pogorât în chip de limbi de foc peste Apostoli, ne va cerceta și pe noi, ca un foc care ne va aprinde, ca pe Rugul cel aprins, sau Se va atinge de noi ca un glas lin pe care l-a auzit Proorocul în pustie, unde Se afla Dumnezeu. [...]

Știați că? ▼

Care este prima icoană a Mântuitorului?

Mitropolitul Ilarion Alfeyev de Volokolamsk | Doxologia.ro

In tradiția ortodoxă, icoana nu este doar un element deco-rativ bisericesc sau un obiect util pentru celebrarea slujbelor: ne rugăm în fața ei, o sărutăm, o considerăm un obiect sfânt.

Potrivit unei istorioare, prima icoană a lui Hristos ar fi apărut încă din timpul vieții Sale. Fiind bolnav de lepră, regele Abgar al Edesei și-a trimis un slujitor la Mântuitorul pentru a-L ruga să vină să-l vindece. În cazul în care Hristos nu ar fi putut să vină, slujitorul trebuia să-l facă portretul, la porunca lui Abgar, și să-l aducă (slujitorul respectiv fiind pictor). Primind mesajul regelui, Hristos a luat o bucată de

pânză albă curată, S-a spălat cu apă pe față și S-a șters apoi cu bucata de pânză pe care au rămas impregnate trăsăturile Sfintei Sale Fețe. Veacuri întregi, această reprezentare a lui Hristos nefăcută de mână omenească s-a păstrat la Edesa, fiind menționată de Evagrie Ponticul în Istoria bisericească (în veacul al VI-lea), de Sfântul Ioan Damaschin (în veacul al VII-lea) și de Sfinții Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic.

În 944, icoana nefăcută de mână omenească a fost dusă cu fast la Constantinopol. În cinstea acestui eveniment, împăratul Constantin al VII-lea a alcătuit o slujbă și a stabilit ziua

de 16 august ca sărbătoare a Sfintei Fețe sau a Sfintei Mahrame a Domnului, care se sărbătorește până în zilele noastre. În timpul jefuirii Constantinopolului de către cruciați în 1204, această mahramă s-ar fi pierdut, deoarece nu mai este menționată deloc după aceea. Celebrul Giulgiu de la Torino, tot nefăcut de mână omenească, nu este același lucru cu Mahrama de la Edesa, iar originea lui este diferită: pe el este impregnat trupul lui Hristos zăcând în mormânt.

În afară de icoana nefăcută de mână omenească existau în vechime și alte reprezentări ale lui Hristos. Eusebiu de Cezareea menționează în veacul al IV-lea o statuie a lui Hristos ridicată de femeia care suferea de scurgerea sângelui, pe care o vindecă Hristos (Matei, 9, 20-23). Același Eusebiu afirmă că ar fi văzut portrete ale lui Hristos și ale Apostolilor Petru și Pavel, făcute încă din timpul vieții lor. Potrivit tradiției, prima icoană a Maicii Domnului se datorează Sfântului Evangelist Luca, fapt menționat de Teodor „Anagnostul”, lector la Catedrala „Sfânta Sofia” din Constantinopol și istoric din veacul al VI-lea.

Descoperirea moaștelor întregi ale Sfinților Mucenici de la Niculițel – o minune a lui Dumnezeu

Arhimandritul Ioanichie Bălan | Patericul românesc

Sfintii Mucenici de la Niculițel, **Zotic, Atal, Camasie și Filip**, împreună cu ceilalți **31 de martiri**, cu nume și fără nume, de origine greci, romani, traci, daci și capadocieni, au pătimit pentru Hristos prin tăierea capului, fie în timpul persecuției lui Dioclețian, în anii 303-304, fie în timpul ultimei persecuții sângeroase din timpul împăratului Liciniu, în anii 319-324.

După ce moaștele lor au fost așezate provizoriu în morminte simple și discrete de frica ostașilor romani, sub împărăția Sfântului Constantin cel Mare, după anul 324, când capitala imperiului este mutată la Constantinopol, creș-

tinii din Sciția Mică (Dobrogea), ajutați de episcopii de la Tomis, construiesc o criptă nouă în comuna Niculițel și înalță biserică mare deasupra, unde așază definitiv moaștele martirilor amintiți.

Așa a binecuvântat Dumnezeu pământul nostru străbun cu numeroși martiri creștini, încă din primele secole și până în zilele noastre. Așa ne-a descoperit Mântuitorul moaștele întregi ale celor patru martiri care au sfințit pământul neamului cu jertfa și sângele lor. Jertfa Sfinților și Mucenicilor Zotic, Atal, Camasie și Filip, împreună cu a celorlalți 31 de mucenici, de la Isaccea (Niculițel) este una dintre cele mai mari

jertfe martirice pentru Hristos, din țara noastră. Numai jertfa marelui domn și martir Constantin Brâncoveanu, cu a celor patru fii ai săi, poate fi pe măsura sfinților mucenici de la Niculițel.

Descoperirea acestor patru sfinte moaște întregi, unele dintre cele mai vechi și mai bine păstrate moaște creștine din lume, formează o minune a lui Dumnezeu săvârșită cu noi și un semn al milei Tatălui Cerească cu poporul român, credincios și atât de mult încercat. Ele sunt o dovadă că Mântuitorul încă ne iubește, că nu ne-a părăsit pentru păcatele noastre și că ne cheamă și pe noi, prin rugăciunile sfinților mucenici, la pocăință, la smerenie, la credință și la o viață creștină cât mai curată, până la jertfa supremă pentru dragostea lui Hristos, știind că fără jertfa creștină nu este mântuire.

Din toamna anului 1971, moaștele celor patru sfinți martiri de la Niculițel au fost depuse în biserica Mănăstirii Cocos, spre închinarea credincioșilor iubitori de mucenici. Ele formează cea mai mare cunună a Bisericii lui Hristos din România.

Pomenirea Sfinților Mucenici Zotic, Atal, Camasie și Filip și a celor împreună cu dânsii se face la 4 iunie.